

Quan pocs dies abans de partir-me de Barcelona em vas proposar per telefon d'escriure un llibre en col.laboració, a base de cartes, penso que ni tu ni jo no teníem noció de com podia ser important la teva idea, sobretot per a mi. Per la meva banda, me n'he adonat en rebre la teva primera lletra als quinze dies de ser de nou a Buenos Aires. Un cop acabada l'euforia propia del retrobament amb els fills i familiars, que dura estrictament el cap de setmana de la nostra arribada a l'Argentina, tan bon punt vaig reprendre la rutina el dilluns següent, em vaig sumir en una pregona depressió, de la qual encara no n'he sortit. D'ací que la teva carta hagi tingut la virtut d'actuar com una mena d'estimulant i m'ha fet veure fins a quin punt em fara bé l'anar rebent aquestes lletres.

Dit això, ja he contestat, en certa manera, la teva primera pregunta. És molt fotut aquest readaptament a la vida de l'exili. Has de pensar que durant els 45 dies passats entre vosaltres m'ha semblat com si hagués viscut, d'una manera comprimida, no cal dir-ho, les emocions que m'havia estalviat en el curs de 23 anys de trobar-me situat en una mena de llimbs. És talment com si, -al cap de ser mort durant 23 anys, hagués ressuscitat entre els meus, i després d'aquesta experiència un home ja no pot tornar a ser mai més el mateix que era. La confrontació és terrible. I ara em cal viure la transfiguració que se'n segueix. Suposo que aconseguiré de superar la crisi.

No saps el greu que em sap que no ens trobéssim a l'aeroport! S'esdevé que nosaltres havíem d'agafar un avió per al qual ja teníem feta reserva per empalmar amb el vol internacional, i que calia esperar-lo en una sala altra que aquella destinada al pont aeri, sense reserva. Suposo que aquesta devia ser la causa per la qual no ens vas trobar, doncs ja veus que, efectivament, vam ser-hi fins a un quart de deu, al Prat, en companyia de l'Albert Albert i la seva muller, a més de la família. És una llastima, perquè hauríem pogut arrodonir una mica més la idea del llibre epistolar, no et sembla? Això al marge de poder-nos acomiadar d'una manera més directa, naturalment. Que hi farem?

T'agraeixo el comentari que em fas sobre les eleccions, car no he pogut veure els resultats en detall, per tal com la premsa argentina no ha fet més que reproduir els cables d'agència i aquests tan sols donen compte dels resultats generals referits als partits més grans. Sé, però, que en Reventós i el PSUC es refusaren a establir cap mena de compromís amb en Pujol, per la qual cosa potser aquest es veura "obligat" a pactar amb en Suárez. Pot ser això? Aquests dies la premsa d'ací ha anunciat, també, quines són les fortunes més grans dins l'estat espanyol, i la que hom atribueix al senyor Pujol sembla que supera la de la senyora del Sisquet!

Renci, tu, quina "diada boja" que vas fer! Com us envejo! Sobretot per la mena d'espectacles i les pel.lícules que podeu veure. I verament va ser una pena que nosaltres anéssim tan curts de temps, perquè ens hauria agradat força haver sortit amb vosaltres unes quantes vegades més. La Isabel va quedar encantada amb la Rosa, i penso que ens ho hauríem passat d'allo més bé. Així mateix, m'hauria plagut d'assistir a la reunió

de l'Ass. d'Escriptors en Llengua Catalana. Per cert que, tal com vaig dir-te, voldria saber que cal fer per fer-se'n soci. També em faria goig de rebre els butlletins o les coses que publiquen.

Doncs la Patrícia la vaig trucar —després d'haver estat un dia dinant amb ella— a rel d'una nota que va publicar al "Ciero" sobre l'afer Melendres-Moix, pero quan vaig voler connectar amb ella per acomiadar-me, no vaig poder localitzar-la per telefon. De manera que li he fet quatre ratlles excusant-me, tal com he hagut de fer amb d'altres amics. Si no ha sortit encara, deu estar a punt d'apareixer un llibre d'ella (a Ed. 62) en el qual, segons que ens va dir, s'ho carrega tot i a tothom. Sera interessant, oi?

I ara que parlo de llibres... L'Agustí Pons em va comentar que havia llegit proves o el manuscrit de Deu pometes té el pomer, un recull de contes erotics de diversos autors, segons vaig entendre, i que jo vaig associar amb un comentari que tu vas fer a casa teva a en Torres, respecte a un recull semblant que inclou un conte teu. És així la cosa? En Pons em deia que considerava que en alguns autors del recull hi endevinava una influencia de les meves traduccions d'en Miller, pel que fa al lexic erotic. M'interessaria de rebre'l, aquest llibre, quan el publiquin.

Espero que per St. Jordi sortira el meu llibre sobre la novel·lística pedroliana. Et publiquen alguna cosa a tu? Del periple barceloní vaig aplegar una colla de llibres —entre els quals hi figuren els teus—, pero la majoria els vaig haver de deixar als meus parents perque me'ls enviïn per correu. Amb tot, dúiem dotze quilos de més, que per sort no ens els van cobrar, altrament hauria estat un cop molt fort per a la nostra butxaca, car no sé si saps que cobren 1.200 pessetes per quilo excedent!

Aixo que et passa amb la o de la maquina d'escriure potser és una cosa transitoria. No és per Pasqua quan fan ballar l'ou a la Catedral? Qui et diu que aqueixa o no té vocació de ballarina?... Deixa-ho córrer! La depressió em deu afectar el cervell)

Sí, sempre és un consol això de mirar diapositives dels llocs als quals un no hi pot anar (o estar-s'hi). Per això ara nosaltres també ens hem de consolar veient les diapositives que vaig treure durant l'estada a casa nostra, algunes de les quals són una vertadera meravella, no pas per merit meu, sinó pels paisatges, sobretot les d'Andorra fins al Pas de la Casa i les de Ripoll, St. Joan de les Abadesses, Camprodon, Setcases, Coll d'Ares, Prats de Molló, etc.

Per tal com no vull encomanar-te el meu mal humor, m'estimo més plegar per avui.

Una salutació ben afectuosa per a la Rosa de part de la Isabel i meva, i tu rep una forta abraçada del teu